

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Faisala Husseiného v právní věci žalobce: **ING-FOREST s. r. o.**, se sídlem Kotkova 988, Dvůr Králové nad Labem, zastoupen JUDr. Luborem Ludmou, advokátem se sídlem Hanáckého pluku 1153/6, Olomouc, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: **Lesy města Brna a. s.**, se sídlem Křížkovského 247/9, Kuřim, zastoupena Mgr. Radimem Tomečkou, advokátem se sídlem Jana Babáka 2733/11, Brno, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného a osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 3. 2023, č. j. 30 Af 17/2021-114,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se zamítají**.
- II. Žalovaný a osoba zúčastněná na řízení **jsou povinni** společně a nerozdílně zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **10 466,50 Kč** k rukám jeho zástupce JUDr. Lubora Ludmy, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 7. 1. 2021, č. j. ÚOHS-38324/2020/323/VVá, předseda žalovaného zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2020, č. j. ÚOHS-31552/2020/500/JBě, vydané ve správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S0335/2020/VZ ve věci přezkoumání úkonů zadavatele – osoby zúčastněné na řízení - učiněných v otevřeném zadávacím řízení při zadávání veřejné zakázky „*VYHOTOVENÍ LHP PRO LHC, Lesy města Brna NA OBDOBÍ 2022-2031*“ (zveřejněné dne 25. 6. 2020 pod evidenčním číslem Z2020-021517 ve Věstníku veřejných zakázek).

[2] Dne 7. 7. 2020 obdržel zadavatel námitky žalobce proti zadávacím podmínkám veřejné zakázky obsahující mimo jiné výtky, že zadavatel nadhodnotil předpokládanou hodnotu veřejné zakázky, stanovil kritérium ekonomické kvalifikace spočívající v požadavku na prokázání minimálního ročního obrátu dodavatele diskriminačním a nepřiměřeným způsobem, stanovil kritérium technické kvalifikace týkající se seznamu významných dodávek netransparentním a diskriminačním způsobem a že stanovil kritérium technické kvalifikace týkající se požadavku na předložení seznamu zaměstnanců a požadavku na disponování vlastním realizačním týmem v rozporu se zásadou transparentnosti (dále jen „námitky č. 1“). Tyto námitky zadavatel odmítl, přičemž rozhodnutí o námitkách zaslal žalobci dne 23. 7. 2020. Dne 28. 7. 2020 obdržel zadavatel druhé námitky žalobce proti zadávacím podmínkám (dále jen „námitky č. 2“). Tyto námitky zadavatel odmítl rozhodnutím ze dne 11. 8. 2020, neboť je nepovažoval za důvodné. Dne 21. 8. 2020 podal žalobce k žalovanému návrh na přezkoumání úkonů zadavatele. O tomto návrhu žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 9. 10. 2020 tak, že v částech návrhu týkajících se tvrzení obsažených již v námitkách č. 1 řízení zastavil podle § 257 písm. e) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZZVZ“). Dospěl totiž k závěru, že návrh ohledně těchto námitek nebyl doručen Úřadu ve lhůtě podle § 251 odst. 3 ZZVZ, tedy do 25 dnů ode dne 7. 7. 2020, kdy žalobce odeslal zadavateli námitky č. 1. V části týkající se tvrzení, že zadavatel v zadávacích podmínkách stanovil nejasně pravidla pro doručování, návrh zamítl podle § 265 písm. a) ZZVZ, neboť nezjistil důvody pro uložení nápravného opatření.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí o rozkladu žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který rozsudkem ze dne 9. 3. 2023, č. j. 30 Af 17/2021-114, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že zadavatelem stanovená pravidla pro doručování (čl. XII zadávací dokumentace) byla neurčitá, a rovněž ani námitku, že prvostupňové rozhodnutí žalovaného nebylo zpracováno oprávněnou úřední osobou. Shledal však důvodnou námitku nesprávného posouzení včasnosti podaného návrhu na přezkum úkonů zadavatele. Podle názoru krajského soudu není správná úvaha žalovaného, že nelze připustit možnost opakovaného podávání námitek proti zadávacím podmínkám a očekávat jejich opakované věcné vypořádání zadavatelem. Podle soudu žalovaný pro tento výklad § 251 ZZVZ ve spojení s § 242 téhož zákona neměl zákonnou oporu. Z § 251 ZZVZ ve spojení s § 242 odst. 4 ZZVZ nevyplývá, že by se lhůta k podání návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele odvozovala pouze od okamžiku vyřízení prvních (obsahově shodných) námitek dodavatele zadavatelem (resp. od okamžiku podání prvních takových námitek dodavatelem, není-li o nich zadavatelem rozhodnuto včas). V případě, že právní předpis výslovně nezapovídá možnost opakovaného podání těchto námitek (§ 242 odst. 4 ZZVZ omezuje lhůtu podání námitek pouze okamžikem uplynutí lhůty pro podání nabídek a ani § 251 ZZVZ nestanoví, že by se lhůta pro podání návrhu k žalovanému odvozovala pouze od okamžiku vyřízení prvních námitek zadavatelem), je výklad zastávaný žalovaným nezákonný, neboť žalobci upírá právo na věcný přezkum postupu zadavatele žalovaným a následně také soudem. S ohledem na důvodnost námitek nesprávného posouzení výkladu § 242 odst. 4 a § 251 ZZVZ žalovaný krajský soud dále nehodnotil námitku chybného posouzení totožnosti uplatněných námitek, ani námitku nesprávného posouzení náležitostí

pokračování

námitek č. 1. Tyto otázky se totiž ve světle výše uvedeného výkladu staly bezpředmětnými, neboť bez ohledu na shodnost uplatněných námitek či na jejich náležitosti žalovaný byl povinen věcně posoudit veškeré námitky žalobce uplatněné v návrhu na přezkum úkonů zadavatele.

III.

[5] Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě kasační stížnost jak žalovaný (dále jen „stěžovatel“ nebo „Úřad“), tak i osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatelka“ nebo „zadavatel“).

[6] Stěžovatel má za to, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku spočívající v možnosti dodavatele podat opakovaně totožné námitky k zadavateli bez vlivu na lhůtu podání návrhu na přezkoumání úkonu zadavatele ve vztahu k těmto námitkám. Podle stěžovatele není možné odložit či znovu započnout běh lhůty pro podání návrhu ve vztahu ke konkrétní námitce tím, že tato námitka bude zadavateli podána znovu. Navrhovatel sice má možnost podat ve lhůtě podle § 242 odst. 4 ZZVZ námitky další, ale opakovaným podáním totožných námitek nemůže vyvolat stejné právní následky jako při jejich prvním podání. Podle stěžovatele je v rozporu se smyslem námitek, aby byl zadavatel nucen znovu rozhodovat o týchž námitkách, aby byl zadavatel opakovaně zatěžován týmiž argumenty a aby byl de facto vyprazdňován účel navazujícího řízení o návrhu, když by se spor mohl stále odehrávat na půdě zadavatele, nikoliv dále u Úřadu. Stěžovatel v tomto směru poukazoval především na výklad teleologický a systematický. Účelem námitek je primární ochrana dodavatele před případným nezákonným postupem zadavatele, na kterou navazuje ochrana před Úřadem. Reakcí na rozhodnutí o námitkách je proto návrh, nikoliv opakované námitky, které dodavatel doplní určitou reakcí. Tyto skutečnosti krajský soud v napadeném rozsudku zcela přehlédl a právní úpravu námitek vyložil pouze v souladu s jazykovým výkladem. Podle stěžovatele ale takové posouzení není dostatečné, neboť plně nereflektuje vazby mezi ustanoveními týkajícími se obrany dodavatele proti postupu zadavatele. Stejně je pak výklad krajského soudu v rozporu s tím, jaký je účel námitek a jaký je v návaznosti na to účel návrhu. Zavádějící je pak tvrzení krajského soudu, že bylo žalobci upřeno právo na věcný přezkum. Žalobce totiž mohl využít právo na věcný přezkum ve lhůtách k tomu určených, a pokud tak neučinil, byla to pouze jeho volba. Je rovněž lhostejné, zda zadavatel o opakovaných námitkách rozhodl. Podle stěžovatele tak činit nemusel, a pokud to udělal, nezpůsobuje to správnost postupu dodavatele ani nejde o podpůrný argument k aprobaci takového postupu, ale spíš o procesní opatrnost zadavatele.

[7] Stěžovatel dále namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Krajský soud v bodu 48 odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že „*důležité rovněž je, že soud v postupu žalobkyně neshledal ani účelovost či šikanózní výkon práva*“. Následně krajský soud tuto tezi velmi stručně odůvodnil, již ale bez posouzení toho, jaký výkon práva lze v tomto směru považovat za šikanózní. Pokud v postupu žalobce krajský soud šikanóznost neshledal, měl toto své tvrzení blíže vysvětlit a především konstatovat, do jaké míry může jít skutečně o uplatnění práv a do jaké míry o obstrukci, aby byl postup dodavatele ještě připuštěn.

[8] Stěžovatelka namítala, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázky vázanosti či podmíněnosti návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele na lhůtu uvedenou v § 251 odst. 3

ZZVZ, neposoudil materiálně totožnost námitek č. 1 a 2, a dále užil nesprávného právního výkladu zákonných ustanovení ZZVZ, to vše zejm. z důvodu, že neposoudil právní otázku relevantnosti posouzení totožnosti námitek v zadávacím řízení v návaznosti na lhůty uvedené v ZZVZ. Podle jejího názoru krajský soud nepřipustně dovodil a vytvořil pravidlo, které není obsaženo v ZZVZ, resp. směřuje a contrario proti znění zákona a dále neužil eurokonformní výklad při citaci evropských norem, zejm. směrnice Rady č. 89/665/EHS ze dne 21. 12. 1989 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se přezkumného řízení při zadávání veřejných zakázek na dodávky a stavební práce (dále jen „směrnice č. 89/665/EHS“), kde je kladen důraz zejména na účinný a rychlý přezkum rozhodnutí učiněných zadavateli. Smyslem je, aby dodavatelé svá práva uplatňovali včas. V případě, že by se krajský soud zabýval totožností námitek a otázkou smyslu a účelu právní úpravy, shledal by, že pokud již námitky byly podány dříve, musí nové námitky být jiné či se týkat jiných důvodů. Pokud žalobce hodlal vyvolat účinky přezkumu nastavení zadávacích podmínek, měl na odmítnutí námitek č. 1 reagovat nikoliv druhými námitkami, nýbrž podáním návrhu podle § 251 ZZVZ. Podstatou správní žaloby nemělo být posouzení „lhůty pro podání námitek“, ale „navazující lhůta pro podání návrhu k žalovanému podle § 250 a § 251 odst. 3 ZZVZ“, kterou však žalobce nedodržel. U námitek č. 1 a 2 je dodržena totožnost zadávacího řízení, stěžovatele, zadavatele, hlavních argumentů a většinou rovněž odůvodnění. Doplnění argumentace žalobce v námitkách č. 2 ohledně certifikace FSC z jeho námitek nečiní námitky nové. Podle názoru stěžovatelky nebyla žalobci upřena možnost podat další nové námitky do skončení lhůty pro podání nabídek a ani přezkum jejich vyřízení ze strany Úřadu. Pokud by byl připuštěn výklad provedený krajským soudem, mohlo by se stát, že zadavatel bude povinen nést neúměrné riziko, resp. zátěž a vyřizovat každou téměř stejnou námitku téhož dodavatele se stejně úzkým zaměřením, obsahující vypořádání každého jednotlivého slova či obratu dodavatele, a nikoliv vzhledem k hlavním argumentačním bodům, což by přispělo k celkové paralýze zadavatele. Žalobce jednotlivými podáními nereagoval na jednotlivé úkony zadavatele či zadávací podmínky, nýbrž neustále nepřehledným způsobem opakoval právní argumentaci v základních námitkových bodech, kterou pouze obměňoval podle aktuální fáze zadávacího řízení či v návaznosti na vyřízení jeho předchozích námitek zadavatelem. Tento způsob fakticky vedl k paralýze zadavatele a nemožnosti uzavřít smlouvu po dobu více než půl roku, a to pouze z důvodu, že žalobce nebyl schopen splnit důvodně požadovaná a objektivně stanovená pravidla pro účast v zadávacím řízení. Jeho jednání tedy naplňovalo znaky šikanózního výkonu práva.

[9] Stěžovatelka nerozporovala, že lhůta uvedená v § 242 odst. 3 ZZVZ je lhůtou speciální od lhůty uvedené v § 242 odst. 1 ZZVZ. Poukázala však na skutečnost, že celé ustanovení je určitým obecným souhrnem pravidel pro institut námitek v zadávacím řízení, přičemž výjimku a návaznost z těchto pravidel tvoří právě § 251 odst. 3 ZZVZ. Jinými slovy obecná úprava námitek je obsažena v §§ 241 až 247 ZZVZ, kde je mj. upravena nevyvratitelná domněnka podle § 245 odst. 5 ZZVZ, přičemž pravidlo uvedené v § 251 odst. 3 ZZVZ navazuje právě na § 245 odst. 5 jakožto úprava speciální. Pokud by krajský soud v napadeném rozsudku užil namísto jím provedeného nesprávného výkladu §§ 241 až 247 a § 251 odst. 3 ZZVZ výklad eurokonformní, teleologický a systematický, musel by dojít k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je správné a že žaloba není důvodná. Krajský soud měl posoudit právní úpravu ZZVZ jako celek, a nikoliv izolovaně pouze s ohledem na § 242 ZZVZ, dále měl dostatečným způsobem posoudit otázku totožnosti námitek a správným způsobem vyložit § 251 odst. 3 ZZVZ tak, že podáním konkrétních námitek je spuštěn zákonem předpokládaný proces posloupnosti jednotlivých kroků ústících (při

pokračování

dodržení zákonných ustanovení a lhůt) k řádnému přezkumu postupu zadavatele v zadávacím řízení. Tento proces a lhůty pro zákaz uzavření smlouvy zadavatelem v rámci zadávacího řízení nelze uměle prodloužit tím, že účastník podá opakovaně totožné námitky a poté teprve se rozhodne pokračovat podáním návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele před Úřadem. Na této skutečnosti nemění ničeho fakt, že zadavatel druhé námitky ze dne 28. 7. 2020 věcně vypořádal.

[10] Stěžovatelka dále namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Podle jejího názoru krajský soud nepřezkoumal žalované rozhodnutí dostatečným způsobem, nevypořádal se s návrhy stěžovatelů a napadený rozsudek odůvodnil nedostatečně, resp. jej odůvodnil vnitřně rozporným způsobem. Krajský soud v bodu 43 odůvodnění rozsudku připustil výklad stěžovatele a následně jej v bodu 46 svého rozsudku zcela popřel. Soud se nemůže omezit pouze na výklad svědčící ve prospěch žalobce, když tento explicitně směřuje proti jasnému znění textu zákona. Obecné soudy slouží podle čl. 90 Ústavy České republiky k tomu, aby zákonem stanoveným způsobem poskytovaly ochranu právům, přičemž při svém rozhodování jsou vázány zákonem, což je v tomto případě § 251 odst. 3 ZZVZ. Stěžovatelka tak považuje rozhodnutí krajského soudu za nesrozumitelné a neobsahující dostatek důvodů k tomuto rozhodnutí, neboť jednotlivé důvody uváděné krajským soudem se vzájemně vylučují. Krajský soud se nedostatečným způsobem vyrovnal se zněním § 251 odst. 3 ZZVZ, kdy toto ustanovení téměř zcela po materiální stránce opomíjí a směřuje naopak cestou výslovného protikladu (popření znění textu zákona) vůči tomuto ustanovení zákona. Krajský soud se blíže nezabýval skutečností, zda námitky č. 1 a námitky č. 2 byly obsahově totožné, přičemž tento aspekt považuje stěžovatelka za esenciální a jako takový jej měl krajský soud posoudit či k němu při rozhodování dostatečně přihlédnout, příp. odůvodnit, z jakého důvodu k němu nepřihlédl, což však neučinil.

[11] Z uvedených důvodů stěžovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[12] Stěžovatel ve vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatelky uvedl, že s její argumentací v obecných rysech souhlasí. Výklad stěžovatelky k požadavku na účinnost a rychlost přezkumu považuje za správný. Na rozdíl od stěžovatelky však nemá za to, že by si krajský soud v bodech 43 a 46 odůvodnění napadeného rozsudku protiřečil.

[13] Žalobce ve vyjádření ke kasačním stížnostem podpořil závěry krajského soudu a navrhl zamítnutí kasačních stížností. Vyjádřil se rovněž podrobně k jednotlivým okruhům kasačních námitek.

IV.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnosti v mezích jejich rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnosti nejsou důvodné.

[16] Vzhledem k tomu, že stěžovatelé uplatnili v kasačních stížnostech také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto důvodem. Bylo

by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

[17] Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, tedy nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů, kvůli kterým nelze skutečně rozhodnutí věcně přezkoumat (např. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28). Z ustálené judikatury vyplývá, že nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost je zejména takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jak soud ve věci rozhodl, nebo jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod uvedený pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-78, č. 133/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost je dále takové rozhodnutí, které postrádá základní zákonné náležitosti, či jehož výrok je v rozporu s odůvodněním. Může se jednat též o rozhodnutí, jehož závěry jsou v příkrém rozporu se skutkovými zjištěními, nebo jehož odůvodnění je ve vztahu k výroku nejednoznačné (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS). V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud žádnou vadu způsobující nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost neshledal. Z jeho obsahu je zřejmé, jakým způsobem o věci krajský soud rozhodl a odůvodnění rozsudku je plně v souladu s jeho výrokem. Úvahy krajského soudu jsou dostatečně jasné a srozumitelné.

[18] Napadený rozsudek nelze považovat ani za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť z jeho obsahu je zřejmé, jak o věci krajský soud uvažil, a proč podané žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil. Ačkoli se krajský soud výslovně nevyjadřoval ke každému žalobnímu tvrzení (či jeho doplnění), je z napadeného rozsudku jasně patrné, že podle názoru krajského soudu stěžovatel nesprávně vyložil § 242 odst. 4 a § 251 ZZVZ a v důsledku toho nesprávně posoudil včasnost podaného návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele. Krajský soud rovněž vysvětlil, proč výklad zastávaný stěžovatelem s ohledem na zásadu *in dubio mitius* neobstojí a proč postup žalobce neshledal účelovým či šikanózním výkonem práva. Nepřezkoumatelné totiž není rozhodnutí, z jehož odůvodnění lze zjistit, jaký názor soud či správní orgán zaujal na skutkové a právní otázky, které jsou podstatné pro rozhodnutí (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, bod 29; k významu přezkoumatelnosti soudního rozhodnutí obecně pak bod 30 tamtéž). Správnost a úplnost skutkových a právních úvah, na nichž krajský soud své rozhodnutí založil, je potom otázkou zákonnosti jeho rozhodnutí, nikoli přezkoumatelnosti. Rovněž v tomto ohledu napadený rozsudek krajského soudu plně obstojí.

[19] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené shledal, že nic nebrání věcnému přezkumu napadeného rozsudku v rozsahu kasačních námitek.

[20] Podstatou sporu je posouzení otázky, zda žalobcův návrh na přezkoumání úkonů zadavatele byl podán opožděně a zda stěžovatel nepochybil, když v částech návrhu týkajících se tvrzení obsažených již v námitkách č. 1 řízení zastavil podle § 257 písm. e) ZZVZ.

pokračování

[21] Podle § 242 odst. 4 ZZVZ *pokud je v zadávacím řízení stanovena lhůta pro podání nabídek, musí být námitky proti zadávací dokumentaci doručeny zadavateli nejpozději do skončení této lhůty; v případě jednacího řízení s uveřejněním musí být námitky proti zadávací dokumentaci doručeny zadavateli nejpozději do skončení lhůty pro podání předběžných nabídek.*

[22] Podle § 251 odst. 2 ZZVZ *návrh musí být, není-li stanoveno jinak, doručen Úřadu a ve stejnopisu zadavateli do 10 dnů ode dne, v němž stěžovatel obdržel rozhodnutí, kterým zadavatel námitky odmítl.* Podle odst. 3 téhož ustanovení *pokud zadavatel o námitkách ve lhůtě podle § 245 odst. 1 nerozhodl, musí být návrh podle § 250 odst. 1 doručen Úřadu a zadavateli nejpozději do 25 dnů ode dne odeslání námitek stěžovatelem.*

[23] Podle § 257 písm. e) ZZVZ *Úřad zahájené řízení usnesením zastaví, jestliže návrh nebyl doručen Úřadu a zadavateli ve lhůtách podle § 251 odst. 2 nebo 3 nebo podle § 254 odst. 3.*

[24] Krajský soud správně s odkazem na důvodovou zprávu k ZZVZ (viz sněmovní tisk č. 637, 7. volební období, 2013-2017, dostupný na digitálním repozitáři www.psp.cz) uvedl, že pro podání námitek proti zadávacím podmínkám je stanovena objektivní lhůta, která uplyne ke konci lhůty pro podání nabídek, a že subjektivní patnáctidenní lhůta stanovená v § 242 odst. 1 ZZVZ se v případě zvláštních lhůt vymezených v odst. 2 až 5 tohoto ustanovení neuplatní. Není přitom sporu, že námitky č. 2 žalobce podal včas před uplynutím této objektivní lhůty, která v daném případě uplynula dne 29. 7. 2020 (viz závěr bodu 10.3. zadávacích podmínek). O těchto námitkách zadavatel rozhodl dne 11. 8. 2020, přičemž toto rozhodnutí bylo téhož dne doručeno žalobci. Návrh na přezkoumání úkonů zadavatele pak žalobce podal dne 21. 8. 2020, tj. ve lhůtě stanovené v § 251 odst. 2 ZZVZ.

[25] Krajský soud správně uvažoval nikoli tak, zda je obecně přípustné či vhodné, aby žalobce podal v otevřené lhůtě zadavateli další námitky proti zadávací dokumentaci poté, kdy již předtím zadavatel o dříve podaných námitkách rozhodl. Musel uvážit, zda platná právní úprava umožňuje Úřadu následné řízení o přezkumu úkonů zadavatele zastavit jen proto, že žalobce nepodal již proti v pořadí prvnímu rozhodnutí zadavatele o námitkách návrh na přezkum úkonů zadavatele, ale další námitky zadavateli. Proto také připustil, že právní názor žalovaného je „přípustný a racionální“ (odst. 42 rozsudku), avšak je třeba dát přednost rovnocennému výkladu podmínek pro zastavení řízení, který nezapovídá věcný přezkum námitek zadavatelem a následně Úřadem.

[26] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že zákon s výjimkou dodržení objektivní lhůty neomezuje možnost opakovaného podání námitek proti zadávacím podmínkám. Rovněž tak nestanoví, že lhůta pro podání návrhu na přezkum úkonů zadavatele se má odvozovat od okamžiku vydání rozhodnutí o prvních námitkách, resp. od okamžiku odeslání prvních námitek, pokud zadavatel o nich ve stanovené lhůtě nerozhodl. Krajským soudem provedený výklad je v souladu se zásadou *in dubio mitius* a není v rozporu s požadavkem na účinný a efektivní přezkum rozhodnutí zadavatele, který vyplývá ze směrnice č. 89/665/EHS. Žalobce uplatnil své podněty k přezkumu úkonů zadavatele (námitky i návrh k Úřadu) v zákonem stanovených lhůtách, nedošlo tedy k přesunu přezkumu zadávacích podmínek do další fáze zadávacího řízení. Lze souhlasit i s názorem krajského soudu, který neshledal v postupu žalobce šikanózní výkon práva. Ze správního spisu je zřejmé, že druhé námitky byly žalobcem podány až v reakci na rozhodnutí zadavatele o prvních námitkách, že v nich žalobce reagoval na argumenty zadavatele uvedené

v rozhodnutí o prvních námitkách a že žalobce svoji argumentaci v druhých námitkách doplnil. Poté, co zadavatel tyto námitky jako nedůvodné odmítl, žalobce v zákonné lhůtě podal návrh na přezkoumání úkonů zadavatele k Úřadu. Z postupu žalobce tak nelze bez dalšího dovodit snahu blokovat zadávací řízení.

[27] Podstatná část kasačních námitek se týká tvrzené totožnosti námitek č. 1 a 2. K tomu je třeba uvést, že krajský soud závěr o tom, zda došlo k chybnému posouzení totožnosti prvních a druhých námitek neučinil. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku v bodu 50 uvedl, že „*S ohledem na důvodnost námitky nesprávného posouzení výkladu § 242 odst. 4 a § 251 ZZVZ žalovaným soud dále nehodnotil námitku chybného posouzení totožnosti uplatněných námitek, ani námitku nesprávného posouzení náležitostí námitek č. 1. Tyto otázky se totiž ve světle výše uvedeného výkladu staly bezpředmětnými, neboť bez ohledu na shodnost uplatněných námitek či na jejich náležitosti žalovaný byl povinen věcně posoudit veškeré námitky žalobkyně uplatněné v návrhu.*“ Tyto kasační námitky se tak mívají s rozhodovacími důvody napadeného rozsudku krajského soudu.

[28] Lze tak uzavřít, že krajský soud nepochybil, když dospěl k závěru, že stěžovatel nesprávně vyložil § 242 odst. 4 a § 251 ZZVZ a v důsledku toho nesprávně posoudil včasnost podaného návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele.

[29] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnosti jako nedůvodné (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[30] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasačních stížnostech podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelé nebyli v řízení o kasačních stížnostech úspěšní, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má právo na náhradu nákladů, které mu vznikly v souvislosti s právním zastoupením. Náklady řízení sestávají z odměny advokáta za dva úkony právní služby ve výši 2 x 3 100 Kč (vyjádření ke kasačním stížnostem) podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, jeden úkon právní služby ve výši 1 550 Kč (vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku) podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 2 písm. d) ve spojení s § 11 odst. 3 advokátního tarifu a náhrady hotových výdajů ve výši 3 x 300 Kč podle § 13 odst. 4 citované vyhlášky. Zástupce žalobce je plátcem DPH, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšují o částku odpovídající této dani (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. o 1 816,50 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení proto činí 10 466,50 Kč. V rámci vyčíslení nákladů řízení zástupce žalobce uplatnil i nárok na odměnu za úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, tj. za převzetí a přípravu zastoupení. Odměnu za tento úkon právní služby Nejvyšší správní soud nepřiznal, neboť zástupce žalobce zastupoval již v řízení před krajským soudem, kde byla žalobci náhrada za tento úkon právní služby přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2024

pokračování

David Hipšr
předseda senátu